

Полювання на хвилю

Наталія Дзюбенко-Мейс

Не море перейти. Лише сльоту.
Випробування зовсім не суворе.
По травах, по газонах... По мосту,
Що проліта над річкою. Не морем...

А хвиля вже проклонулася знов,
Ридає у невидимих глибинах.
Ті береги... Вони вросли у кров,
Вони її зустрінуть і зупинять.

На їхнім боці правда кам'яна –
Її не зрушать легкодухі хмари,
Для них відхід від норми – дивина,
Та ще – злочинна трата свого дару.

Оцей високий синій переліт...
Це осіянне соло водограю...
Зітреться слід. І не почує світ
Про що та хвиля пристрасно співає.

Ані на мить не зміниться русло.
Нудна капіж через дрібненьке сито...
Поезія – химерне ремесло:
Понад усе Ріку свою любити,

Та жити, щоб порвати береги,
Злетіти долі зі стрімкої скелі
По лінії сріблястої дуги
Скотитися сльозою... у пустелю.